

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobkyně: **A. A.**

zastoupena Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem
se sídlem Stodolní 834/7, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra České republiky, IČ 00007064
odbor azylové a migrační politiky
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. ledna 2020, č. j. OAM-536/ZA-ZA12-K10-2019,

takto:

I. Žaloba se zamítá

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně napadla žalobou podanou dne 10. 2. 2020 rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“ nebo „správní orgán“) ze dne 16. 1. 2020, č. j. OAM-536/ZA-ZA12-K10-2019, kterým jí tento ústřední správní orgán

neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní argumentace

2. Žalobkyně předně uvádí nesouhlas se závěrem žalovaného, že jí v zemi původu nehrozí pronásledování, resp. vážná újma. K tomuto závěru došel žalovaný z důvodu nedostatečného a nesprávně zjištěného skutkového stavu. Žalobkyně v průběhu správního řízení jasně a konzistentně formulovala své obavy z návratu do vlasti, které mají původ v osobě jejího exmanžela. Ten je nebezpečným extremistou s dobrým postavením v bezpečnostních složkách státu. Během manželství byla žalobkyně vystavena závažnému fyzickému i psychickému násilí ze strany exmanžela i jeho milenky. Po rozvodu jí bývalý manžel násilně odebral děti. Následně jí i jejímu současnému manželovi vyhrožoval zabitím a pokusil se o útok chemickou látkou. Policie jí s řešením problému nepomohla. Následkem uvedených útrap musela být žalobkyně v Německu hospitalizována. V případě návratu se obává smrti.
3. Žalobkyně má odůvodněný strach z pronásledování pro své pohlaví a příslušnost k sociální skupině lidí ohrožených zločinem ze cti a z vážné újmy ve formě smrti nebo vážného poškození jejího zdraví. Tomuto nebezpečí nejsou orgány země původu schopny ani ochotny zabránit.
4. Dle názoru žalovaného je výpověď žalobkyně nevěrohodná, což usoudil z vnitřních rozporů ve výpovědi žalobkyně a z rozporů výpovědi žalobkyně a jejího současného manžela. K těmto žalobkyně uvádí, že jde o z velké části rozpory domnělé, způsobené nepřesným tlumočením. Tlumočník byl zjevně afgánského původu a jejich dialekty se liší. Dle Praktické příručky úřadu EASO je třeba žadatele na nesrovnalosti upozornit, aby měl příležitost je vyjasnit.
5. Žalovaný nijak nevyjasnil, zda se před učiněním úsudku o nevěrohodnosti žalobkyně zabýval faktory, které mohly její výpověď zkreslit. Zmíněná příručka mimo jiné uvádí, že při posuzování žádosti traumatizované osoby by vyšetřující úředník neměl mít stejnou úroveň očekávání při použití ukazatelů věrohodnosti. Tím, že žalovaný nevzal prožité trauma žalobkyně v úvahu, pochybil. Žalobkyně některé rozpory vysvětlila již během pohovoru, o psychických problémech žalovaný věděl z údajů k podané žádosti, přesto v rozporu s § 11 odst. 4 a 5 zákona o azylu neurčil, že je žalobkyně zranitelnou osobou. Rovněž žalobkyni neinformoval o možnosti zajištění lékařského vyšetření, zaměřeného na zjištění známek násilí.
6. Žalovaný tak řádně nezjistil v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nevzal v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu v úvahu individuální okolnosti případu a rovněž porušil zásadu „v pochybnostech ve prospěch žadatele“. Tím došlo k porušení § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu.
7. Nevěrohodnost žalobkyně není možné usoudit ani ze skutečnosti, že nepožádala o mezinárodní ochranu v sousedících zemích, např. v Turecku, nejedná se o bezpečné třetí země. Nadto manžel žalobkyně vyjasnil obavu z možnosti exmanžela je vyhledat, neboť stejně jako oni by mohl do Turecka vycestovat bez víza. Relevantní není ani to, že žalobkyně nepožádala o mezinárodní ochranu již v České republice, ale až v Německu. Rovněž časová prodleva byla vysvětlena, přičemž její délka nebyla natolik významná, aby odůvodnila zamítnutí žádost. K tomu žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. 8 Azs 27/2019, dle kterého: „Skutečnost, že žadatele vedla k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany také „snaha o legalizaci pobytu na území ČR“, nepostačuje sama o sobě k zamítnutí této žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, či k neudělení mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14a téhož zákona, neboť tato skutečnost ještě nevylučuje, že žadatel opustil zemi původu a chce se usídlit v ČR právě proto, že má odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu z azylově relevantních důvodů nebo že by v případě návratu do této země čelil skutečnému nebezpečí vážné újmy zakládajícímu nárok na doplňkovou ochranu.“ (...) „Čas podání žádosti by tedy stěžovateli neměl být sám o sobě k tíži a správní orgán žádost nemůže a priori posuzovat jako účelovou „k legalizaci pobytu“. Zvláště k ní nesmí přistupovat jinak než k žádostem, které nepovažuje za „účelové“. Vždyť žádosti o azyl mají kromě funkce ochranné obecně za účel umožnit cizinci legální pobyt na území; mezinárodní ochranu lze z azylově relevantních důvodů poskytnout i žadateli, který žádost podal zcela zjevně „účelově“.

8. Žalobkyně konstatovala, že žalovaný nevycházel ze zpráv o zemi původu, nezjistil rozsah existence domácího násilí a násilí na cti v zemi, ani přístup státních orgánů. Na základě mylné domněnky o nevěrohodnosti výpovědi se správní orgán zabýval hrozícím nebezpečím pouze okrajově. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, se správní orgán nemusí zabývat hodnocením jednotlivých tvrzení a skutečností pouze tehdy, pokud byl žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech jeho žádosti. To žalovaný neprokázal. K odkazu žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2014, č. j. 5 Azs 18/2013-75, žalobkyně uvádí, že žalovaný pominul, že nevěrohodnost musí pramenit i z porovnání výpovědi se zprávami o zemi původu. V souvislosti s tím žalobkyně odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 11. 2019, sp. zn. 30 Az 37/2018, kde uvedený soud konstatoval, že v případě pochybností či nejasností ve výpovědi se měl správní orgán pokusit dát žadateli šanci tento domnělý rozpor vysvětlit a neměl hodnocení tohoto faktu zcela účelově přesouvat až do odůvodnění napadených rozhodnutí.
9. Závěry žalovaného o nevěrohodnosti výpovědi žalobkyně jsou dle jejího názoru věcně nesprávné, nepřezkoumatelné a žalovaný k nim došel nerespektováním svých povinností. Proto je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné.
10. Žalobkyně rovněž trvá na tom, že jí v zemi původu hrozí vážná újma ze strany exmanžela a to ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Tento důvod označila jako hlavní při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z důvodu velkého vlivu exmanžela na policii a soudy není možné vyhledat ochranu u státních orgánů. K tomu žalobkyně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2013, č. j. 5 Azs 12/2012-47, dle kterého: „Jsou-li dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo, nebo mohlo by s ohledem na postavení žadatele ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčením, názorům, chování atd., dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo či nemohlo by v budoucnu být, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl.“ a dále na rozsudek ze dne 27. 3. 2008, sp. zn. 4 Azs 103/2007, ve kterém tento soud vymezil povinnost správního orgánu prokázat i vyvrátit pravdivost žadatelových tvrzení nevyvratitelným zjištěním přesných okolností vážících se na žadatelova tvrzení, nebo alespoň zjištěním, které nevyvolává zásadní pochybnost o správnosti úsudku správního orgánu. Rovněž stanovil, že za splnění daných podmínek je nezbytné uplatnit pravidlo „v případě pochybností ve

prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“. Další z judikturních odkazů žalobkyně směřoval k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89, „v řízení o udělení azylu musí správní orgán často rozhodovat v důkazní nouzi. Za této situace je nutné při hodnocení důkazů vzít v úvahu také způsob výkonu státní moci v zemi původu, možnost uplatňování politických práv a dalších okolností, které mohou mít vliv na naplnění důvodů pro udělení azylu. Taková výhrada pochybností se uplatní ve prospěch žadatele například tam, kde z dalších důkazů plyne, že stav dodržování lidských práv v zemi původu je špatný, že občanům je upíráno právo na změnu vlády, že dochází k nezákonným popravám, mizení osob, častému mučení. Naopak, je-li země původu žadatele o azyl právním státem s demokratickým režimem, je na žadateli o azyl, aby věrohodně doložil, že je skutečně pronásledován.“ K důkaznímu standardu u forem mezinárodní ochrany dle § 12 a § 14a zákona o azylu se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 2 Azs 71/2006, kde vymezil jak podstatu „přiměřené pravděpodobnosti“, tak i „reálné nebezpečí“.

11. Z uvedené judikatury tak dle žalobkyně jednoznačně plyne, že žadatel nemá povinnost prokazovat své důvody pro podání žádosti jinak než vlastní výpovědi a je úkolem správního orgánu, aby spolehlivě vyvrátil obavy žadatele na základě řádně zjištěného skutkového stavu. V situaci důkazní nouze pak má být uplatněna zásada „v pochybnostech ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“, která je ještě posílena špatným stavem dodržování lidských práv v Íránu. Pro naplnění důvodů dle § 12 zákona o azylu postačí přiměřená pravděpodobnost, která je dána tehdy, bývá-li nežádoucí důsledek v případech obdobných případu žadatele nikoli ojedinělý, přičemž v případě žalobkyně je přiměřená pravděpodobnost dána.
12. Tím, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav věci, nezohlednil dostatečně vyjádření žalobkyně a neshromáždil dostatek přesných a aktuálních zpráv o zemi původu, došlo vyjma výše jmenovaných porušení ustanovení správního řádu i k postupu v rozporu s § 23c zákona o azylu a § 50 odst. 2 a 3 a § 52 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v žádném případě neshledává výpovědi žalobkyně jako konzistentní a „jasné“. Klíčové pro rozhodnutí byly jak nesrovnalosti ve výpovědi samotné žalobkyně, tak i rozpory s výpověďmi jejího manžela. Žalovaný dále uvedl, že nevěrohodnost výpovědi nebyla založena na malicherných nesrovnalostech. V případě žalobkyně byly uváděné údaje a navzájem se vylučující se informace podané jí a jejím manželem natolik klíčové, že správní orgán si stojí za svým názorem o nevěrohodnosti výpovědi žalobkyně.
14. Ta například uváděla odlišné místo bydliště, než jaké uvedl její manžel. Žalovaný umožnil žalobkyni se k této okolnosti vyjádřit, ta však neposkytla odpovídající reakci. Žalovaný rovněž považuje za neadekvátní napadení špatného tlumočení za situace, kdy žalobkyně každou ze stran výpovědi stvrdila svým podpisem a možnosti kontroly hotové výpovědi nevyužila. Další zcela zásadní informaci poskytl manžel žalobkyně, když uvedl, že se situaci nikdy nesnažili řešit prostřednictvím íránských státních orgánů. Naopak žalobkyně uváděla, že se obrátili na soud i policii. Rozpor byl shledán i v popsáném průběhu útoku chemickou látkou. K ostatním nesrovnalostem žalovaný odkazuje na jejich podrobný rozbor na str. 7 – 9 napadeného rozhodnutí.

15. Ve zbytku žalobních bodů žalovaný rovněž odkazuje na své rozhodnutí.

16. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak usoudil následovně.

18. Ze skutkových okolností projednávané věci je zřejmé, že dne 11. 6. 2019 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 18. 6. 2019 sdělila, že je státní příslušnicí Íránské islámské republiky, perské národnosti, muslimského vyznání a že nejeví zájem o politiku. Je vdaná a v Íránu má dvě děti z prvního manželství. Z Íránu vycestovala díky vízu do České republiky. Týden před odletem tajně uzavřela sňatek se současným manželem. Manželé letěli v polovině září 2018 z Teheránu přes Turecko do Prahy, kde pobývali tři dny. Následně odjeli turistickým autobusem do Berlína, kde požádali o mezinárodní ochranu. Dne 11. 6. 2019 byla navracena zpět do České republiky. Ke svému zdravotnímu stavu žalobkyně uvedla, že je v 7. měsíci těhotenství, v důsledku čehož má problémy s páteří a někdy nemůže chodit. Rovněž má problémy se štítnou žlázou a deprese, kvůli kterým byla v Německu dva týdny hospitalizována. Žádné léky však neužívá.

19. K důvodům žádosti uvedla obavy o život, který ohrožoval její bývalý manžel. Ten byl extremistou a pracoval pro organizaci Basídž. Po 11 let manželství byla šikanována a bita, a to i milenkou bývalého manžela, tyto útrapy neustaly ani po rozvodu manželství. Rovněž došlo ze strany exmanžela o pokus polít ji a jejího současného manžela kyselinou a k výhružce zabitím. V důsledku těchto incidentů podala stížnost na policii i k soudu, kterou ale vzala zpět. Své problémy se nepokusila řešit přestěhováním, důvodem byly obavy, že by ji bývalý manžel našel. K místu pobytu v Íránu sdělila, že žila pouze v Teheránu. K odjezdu ze země původu se rozhodla 5-6 měsíců před jeho uskutečněním. V případě udělení azylu bylo jejím cílem zaplatit manželovi odstupné a získat děti, které jí násilím odebral, do výhradní péče. V minulosti neměla žádné problémy kvůli své rase, náboženství, pohlaví či náboženskému přesvědčení.

20. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.

21. Krajský soud předně konstatuje, že smyslem soudního přezkumu není podrobné opakování již jednou vyřčeného, a proto soud může v případech shody mezi názorem uvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí a názorem soudu na toto odůvodnění odkazovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130).

22. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zdali cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

23. Dle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
24. Po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby krajský soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla v zemi původu pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobkyně v žádosti o mezinárodní ochranu výslovně uvedla, že se o politické dění nezajímá. Důvody svého odchodu ze země původu s touto problematikou nakonec ani nespojovala. Ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu proto na žalobkyni nedopadá.
25. Krajský soud rovněž konstatuje, že neshledal azylově relevantní okolnosti k udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
26. K obavě žalobkyně z hrozícího násilí ze strany jejího bývalého manžela krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007-68, který v návaznosti na svou konstantní judikaturu uvedl: „*skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, pokud problémy se soukromými osobami nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledování z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory.*“ Jak plyne z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2008, č. j. 9 Azs 49/2008-55, „*domácí násilí je bezesporu celospolečenským jevem, který nelze podceňovat a který vyvěrá z podhoubí sociální diskriminace a který je zpravidla determinovaný příslušností k určitému pohlaví. Jako takový přitom může být za určitých okolností také azylově relevantním důvodem a právě tyto okolnosti, které záleží především na zemi původu, jejích právních, sociálních či kulturních normách a hodnotách, je třeba analyzovat a zvažovat, zda je příslušný stát schopen či ochoten zajistit oběti domácího násilí potřebnou ochranu nebo zda je na místě poskytnutí mezinárodní ochrany, a to na základě příslušnosti k určité sociální skupině.*“ V rozsudku ze dne 29. 7. 2009, č. j. 4 Azs 31/2009-93, Nejvyšší správní soud konstatoval: „*domácí násilí může v konkrétních případech naplňovat znaky pronásledování, či nebezpečí vážné újmy, podle toho, zda je stát původu žadatele schopen a ochoten poskytnout ochranu proti tomuto jednání.*“
27. Krajský soud však v návaznosti na obsah pohovorů s žalobkyní i jejím současným manželem konstatuje, že v posuzovaném případě nebyly dány okolnosti pro to, aby správní orgán doplnil dokazování o informace ohledně domácího násilí a možnosti řešení tohoto problému se státními orgány, a to s ohledem na vnitřní rozpornost výpovědí žalobkyně i rozpornost jejích výpovědí s tím, co k věci vypověděl v jiném azylovém řízení její manžel. Rozporností výpovědí se správní orgán ve svém rozhodnutí zabýval velmi podrobně. Dle soudu tak žalobkyně nepředložila žalovanému věrohodnou výpověď, ze které by bylo možné dojít k závěru, že byla obětí domácího násilí, páchaného bývalým manželem.
28. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, nebo ze dne 25. 7. 2005, č. j. 5 Azs 116/2005-58) je zjevné, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany má povinnost prokázat své pronásledování pouze svou

vlastní věrohodnou výpověď. Správní orgán naopak musí v pochybnostech shromáždit všechny dostupné důkazy, které jsou způsobilé věrohodnost výpovědi žadatele vyvrátit či zpochybnit. Je tak patrné, že v azylovém řízení hraje věrohodnost výpovědi žadatele zásadní roli. To dokládají i další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který v usnesení ze dne 27. 3. 2013, č. j. 6 Azs 37/2012-27, uvedl (s odkazem na rozsudek ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs 25/2008-105): „*nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.*“ V usnesení uvedeného soudu ze dne 3. 9. 2009, č. j. 7 Azs 63/2009-96, se podává: „*Posouzení věrohodnosti skutkového příběhu žadatele o udělení mezinárodní ochrany se tak odehrává zejména na základě výpovědí, které v průběhu správního řízení učiní, neboť ohledně listinných či jiných relevantních důkazů je zpravidla v azylovém řízení nouze. Pokud je mezi jednotlivými výpověďmi znatelný rozpor, či je v nich viditelná snaha o doplňování nových azylově relevantních skutečností, nelze vytýkat správnímu orgánu, že stěžovatelem uváděné skutečnosti neshledal věrohodnými.*“ Lze tedy dovodit, že vnitřně rozporná výpověď žadatele o azyl podstatně snižuje její věrohodnost.

29. Jak bylo uvedeno již výše, správní orgán se rozpory ve výpovědích zabýval velmi detailně, zejména pak na stranách 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Krajský soud po seznámení se s protokoly o výpovědích žalobkyně i jejího manžela, které jsou součástí správního spisu, konstatuje, že odůvodnění žalovaného je úplné a odpovídající požadavku přezkoumatelnosti. Přesto považuje za vhodné tyto rozpory znovu připomenout.
30. Předně jde o skutečnost, že dle výpovědi manžela žalobkyně byly problémy s jejím bývalým partnerem vyřešeny přestěhováním se do provincie Mázandarán, a to tři měsíce před vycestováním. Naopak žalobkyně výslovně deklarovala, že své problémy se nikdy nepokusila vyřešit vnitřním přesídlením. Poslední tři měsíce před cestou do České republiky žili s manželem v Karadži, v Mázandaránu byli pouze na výletě dva roky před vycestováním. Druhý rozpor je shledáván v užití vnitrostátních prostředků ochrany. Manžel žalobkyně nejprve vypověděl, že situaci nijak neřešili. Po konfrontaci s výpovědí žalobkyně sdělil, že na policii byli z důvodu poničeného auta manželem žalobkyně, nicméně policie nic neudělala. Naopak žalobkyně uvedla, že se po útoku kyselinou několikrát obrátili na soud i na policii. Rozporný je i popis samotného útoku kyselinou. Dle manžela bylo jeho zaparkované auto poškozeno během jeho nepřítomnosti, dle žalobkyně měl incident proběhnout v době, kdy byla ona i její manžel v autě stojícím u silnice. Exmanžel žalobkyně jim ukázal láhev a po jejich odjezdu z místa je se svými přáteli pronásledoval. Po konfrontaci s výpovědí manžela žalobkyně jeho verzi dementovala. Souladné nebyly ani výpovědi týkající se osoby exmanžela. Dle současného manžela žalobkyně je její exmanžel nebezpečný extremistu patřící k organizaci Basídž. Později o něm uvedl, že je důstojníkem revolučních gard SPEE. V pohovoru konaném o dva týdny později sdělil, že jde o důstojníka armády, jeho zařazení mu není známo, nicméně se pohybuje v celních zónách. Po konfrontaci se sdělením manželky seznal, že neví, kde její exmanžel pracuje. Samotná žalobkyně o svém bývalém manželovi uvedla, že pracoval pro organizaci Basídž, později tvrdila, že je úředníkem ve společnosti zabývající se palivy a rovněž pracuje pro armádu. Dále doplnila, že pracuje i pro revoluční gardy. Výpověď ohledně osoby exmanžela uzavřela tím, že je důstojníkem, další podrobnosti jí nejsou známy. Ve shodě nebyly ani výpovědi ohledně uzavření sňatku. Při žádosti o schengenský vízum oba uvedli, že jsou sezdáni. Žalobkyně však během pohovoru tvrdila, že sňatek byl uzavřen týden před odjezdem ze země. Z časové souslednosti událostí je tak

zřejmé, že v době podání žádosti nemohli být manželi. Manžel toto vysvětloval neoficiální náboženskou svatbu. Žalobkyně tvrdila, že došlo k uzavření dočasného svazku. Že manžel uzavření dočasného sňatku netvrdil ospravedlňovala tím, že si to nepamatoval, případně se styděl. Ostatně ani výpověď samotné žalobkyně nebyla konzistentní. Nejprve uvedla, že sňatek týden před odjezdem byl tajný, následně mluvila o tajnosti dočasného sňatku, kdy před odjezdem již byli sezdáni oficiálně. Další rozpory shledal krajský soud, stejně jako správní orgán, v tvrzeních o době rozhodnutí se k odjezdu ze země a dalších.

31. K námitce, že správní orgán nezohlednil při posouzení rozporů ve výpovědích prožité trauma, krajský soud uvádí, že žalobkyně v průběhu správního řízení ani v řízení před soudem nedoložila jakoukoliv lékařskou zprávu, ze které by bylo možné usuzovat, že trpí posttraumatickou stresovou poruchou či obdobným onemocněním. Rovněž je třeba podotknout, že v průběhu pohovorů dostala žalobkyně dostatek příležitostí, aby rozpory vyjasnila, případně doplnila další důkazy. Ta tak nicméně přesvědčivě neučinila, což je zjevné z protokolů o výpovědích. Odkaz na rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 11. 2019, sp. zn. 30 Az 37/2018, je proto zcela nepřiléhavý. K námitce nesprávného tlumočení z důvodu rozdílných nářečí soud uvádí, že žalobkyně každou ze stran protokolu stvrdila vlastnoručním podpisem. Dále je patrné, že nevyužila možnosti celou výpověď zpětně přetlumočit. Proto ani tato námitka nemohla být úspěšná.
32. Skutečnost, že žalobkyně požádala o azyl až s několikadenním odstupem a až po příjezdu do Německa, nebyla v projednávané věci pro rozhodnutí správního orgánu stěžejní. Nad rámec však krajský soud dodává, že žadatel má v souladu s judikaturou správních soudů povinnost požádat o azyl v první bezpečné zemi, kde má reálnou pravděpodobnost tento status obdržet nejdříve. To, že žalobkyně se svým manželem strávila v Praze 3 dny turistikou a až následně odjela do Německa, kde požádala po několika dnech pobytu o mezinárodní ochranu, významně snižuje v souvislosti s výše uvedenými okolnostmi důvěryhodnost předloženého azylového příběhu.
33. Krajský soud rovněž považuje za správné, zákonné a dostatečné odůvodnění neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu, a to s ohledem na to, že žalobkyně není v postavení žádné z osob uvedených v odst. 2 uvedeného ustanovení. Ostatně ta ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu ani ničeho nenamítala.
34. Dle § 14 zákona o azylu *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.“* K tomuto krajský soud uvádí, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je v plném rozsahu na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu pouze v rozsahu nevybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem, tedy zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla spravedlivého procesu. Za splnění těchto pravidel není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální a ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobkyně neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení mezinárodního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný a odpovídající sdělením žalobkyně v průběhu správního řízení.
35. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci *„který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho*

případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“ Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje „a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

36. Co do v žalobě namítaného důvodu udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu krajský soud uvádí, že se v plném rozsahu ztotožňuje s odůvodněním správního orgánu, uvedeným v napadeném rozhodnutí. Zároveň soud odkazuje na výše uvedené odůvodnění k azylovému důvodu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, ze kterého je zřejmé, že žalobkyně neposkytla věrohodnou a konzistentní výpověď, ze které by bylo možné dovodit, že je s přiměřenou pravděpodobností dána existence skutečného nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení.
37. Krajský soud dále konstatuje, že žalobkyně nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdila ani nebylo prokázáno, že by některému z jejich rodinných příslušníků byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.

V. Závěr a náklady řízení

38. Krajský soud na základě shora uvedeného uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil a krajský soud si není vědom, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 23. listopadu 2020

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně